

Страхътъ.

„И да се не боите отъ онѣзи, които убиватъ тѣлото, а душата не могатъ да убиятъ; но да се боите повече отъ оногозъ, който може и душа и тѣло да погуби“*).

Страхътъ е едно тягостно чувство на душата, което съществува не само въ хората, но и въ животнитѣ; чувство, вложено въ живия организъмъ да извърши извѣстна мисия. Страхътъ подразбира, че въ срѣдата, въ която живѣемъ, или въ условията, при които съществуваме, има извѣстни елементи противни или зловрѣдни на нашия животъ. Това чувство служи просто да ни прѣдпази отъ всичко, което може да ни поврѣди. Кога, въ кое врѣме се е появилъ страхътъ у хората? Споредъ общоприетото схващане, той се е зародилъ съ грѣхопадането. По-напрѣдъ човѣкъ не е знаялъ какво нѣщо е страхъ. И дѣйствително, страхътъ има двояко проявление: външно и вжтрѣшно. Когато едно дѣте направи пръвъ пжтъ погрѣшка, веднага чувството на страхъ възниква въ неговата душа. Кому душата е тиха и мирна, като направи малко съгрѣшение? Веднага изпъква въ нея това чувство на страхъ. Значи, въ душата влизатъ извѣстни елементи, които я заплашватъ. Допущамъ, че имате кжща, подѣтъ на която е направенъ отъ чамъ; веднага

*) Ев. Матей 10: 28.